

Kedves Gyerekek!

Most egy kicsit ugrunk, mert több fejezeten keresztül folyik Jób és barátai szóharca. Ezen alkalommal a 22. részből olvasunk igéket. A témáni Elifáz beszél itt Jóbbhoz. „...**Mi öröme telik a Mindenhatónak abban, hogy te igaz vagy? Van-e haszna abból, hogy te feddhetetlenül élsz? Talán azért fenyít téged, mert féled őt, ezért száll perbe veled? Bizony sok gonoszágod van és bűneidnek se vége, se hossza! Hiszen ok nélkül vettél embertársaidtól zálogot, és meztelenre vetköztetted őket. A szomjazónak nem adtál vizet, az éhezőtől megtagadtad a kenyeret... Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el, az árvák karját összetörted. Ezért vannak körülötted csapdák és hirtelen rémület száll rád... Légy bizalommal Istenhez, békülj meg vele, mert ennek jó eredménye lesz. Ha könyörögsz hozzá, meghallgat, te pedig teljesíted fogadalmaidat. Amit eltervezel sikerülni fog, világosság ragyogja be utadat. Ha megaláztak, mondd ki, hogy gőgös voltál, mert azon segít Isten, aki lesüti a szemét.**”

Elifáz mondanivalója nem egy igazi baráthoz méltó. Mindenképp be akarja bizonyítani, hogy Jób megérdemelt büntetését tölteni. Szemére veti, hogy nem törődött a szegényekkel, özvegyekkel, árvákkal. Pedig tudjuk Jób egyik beszámolójából, hogy ennek épp az ellenkezője volt igaz. Mindenkin segített, ahogy csak tudott, akik csak ismerték, mind elismerték, tisztelték őt. De úgy gondolom, hogy ha valóban olyan lett volna, mint ahogyan Elifáz elmondja, akkor Isten sem mondta volna ki Jóbról, hogy igaz, istenfélő, bünyűlő. Elgondolkodhatunk, milyen rosszul esne nekünk is, ha jogtalanul olyanokat vetnének szemünkre, amiben egyáltalán nem vagyunk vétkesek. Az ember belső igazságérzete rögtön megszólal. Ugye ti is rögtön védekeztek ilyenkor. Érdekes viszont, hogy Jézus Krisztus, amikor vádolták a Nagytanács vagy Pilátus előtt, nem védekezett. Ezért is csodálkozott Pilátus, mert látta rajta, hogy nem bűnös és mégsem védi meg magát. Azt tanácsolja továbbá Elifáz, hogy béküljön meg és bízson Istenben, mert így majd jóra fordul minden. „**Amit eltervezel sikerülni fog.**” Ez érdekes elgondolás. Az ember ezt szeretné, hogy minden úgy legyen, ahogy eltervezi. Ezt Isten megengedheti, de mi van, ha épp nem sikerülnek a dolgok? Akkor nem bízunk eléggé Benne? Ez teljesen az ő hatalmában van, az ő jótetszése szerint. És biztos, hogy nekünk az van a javunkra, amit ő elgondolt felőlünk.

„**Ha megaláztak, mondd ki, hogy gőgös voltál.**” A megromlás előtt felfuvalkodás jár, mondja egy másik ige. Ez valóban így van. Emlékezhettek Dániel könyvének tanulmányozásából Nabukodonozor királyra, aki felfuvalkodott nagysága, hatalma láttán, és egyik percről a másikra kivetették őt és az állatok sorsára jutott. Ha benneteket ér valamilyen megaláztatás, jó, ha elgondolkoztok, hogy nem viselkedtetek-e gőgösen? Ezzel kapcsolatban eszembe jutott egy kis mese a Gőgös Gunár Gedeon című gyerekkönyvből. Sokan ismerhetitek ennek a felfuvalkodott libának az esetét, aki a baromfiudvarban mindenkit lenézett peckesen, büszkén járkált és a kis kölyökkutyát is kicsúfolta, mindig bántotta. De egyszer, amikor jött a róka, végül a kutya mentette meg őket. A gőgös gunár így mindenki előtt megszégyenült. Így van ez a mindennapokban is. Isten gondoskodik arról, hogy előbb-utóbb a gőgös embereket megalázza. Ezzel ellentétben az alázatosoknak kegyelmet ad. A felfuvalkodottság mindig abból adódik, ha látom magamban, hogy valamiben jó vagyok, különb, mint a többiek, és ez túlzott önbizalmat ad nekem. Ekkor sokan elbázzák magukat, lenézik a gyengébb képességűeket. De szeretnék figyelmeztetni mindenkit, hogy az ige szerint az alázatosakhoz szabjátok magatokat, ne kevélykedjete, mert akkor várható a megaláztatás. Személyes életemben, ezzel kapcsolatban az jutott eszembe, hogy általános iskolában kitűnő tanuló voltam, és ez viszonylag kevés tanulással megoldható volt, talán épp ezért, el is bíztam egy kicsit magam. Aztán jött a középiskola, ahol egy vidéki iskolához képest nagyobb volt az elvárás, és bár többet kellett tanulnom, már nem ment annyira jól. Ez egy kisebb megaláztatás volt számomra, hogy ne gondoljam magam okosnak. De nézzük meg itt Jóbnál igaz-e barátjának felvetése: „**ha megaláztak, mondd ki, hogy gőgös voltál?**” Jób megaláztatása úgy gondolom elsősorban nem emiatt következett be. Jób istenfélelemben élt, az emberekhez való viszonyából látni leginkább, hogy nem volt egy gőgös ember. Úgy látom, nem minden esetben igaz, hogy a megaláztatás csak a gőgösök része. Például az Úr Jézus életében is láthatjuk, mennyire megalázták, pedig nem volt gőgös. Azt olvastuk még: „...**azon segít Isten, aki lesüti a szemét.**” Ugye ismeritek, milyen, az, amikor lesütjük a szemünket, amikor nem merünk valakinek a szemébe nézni. Ez akkor fordul elő, amikor szégyelljük magunkat, amikor leszidnak valamiért. Ez a megalázottság jele. Ilyenkor nagyon kicsinek, butának, rossznak érezzük magunkat, de ez jót tesz a nagy énünknek, nehogy felfuvalkodjunk. Azt mondja az egyik kis gyerek énekünk: Jól vigyázz, te nagy Én, kicsi légy! Ilyen lesütött szemmel érezzük igazán, hogy rá vagyunk utalva az Úrra és az ilyen bűnbánó, előtte megalázkodó embereken tud Ő segíteni.

Az Úr adjon nektek is alázatot a mindennapokban, hogy elnyerhessétek a kegyelmet.

Ámen